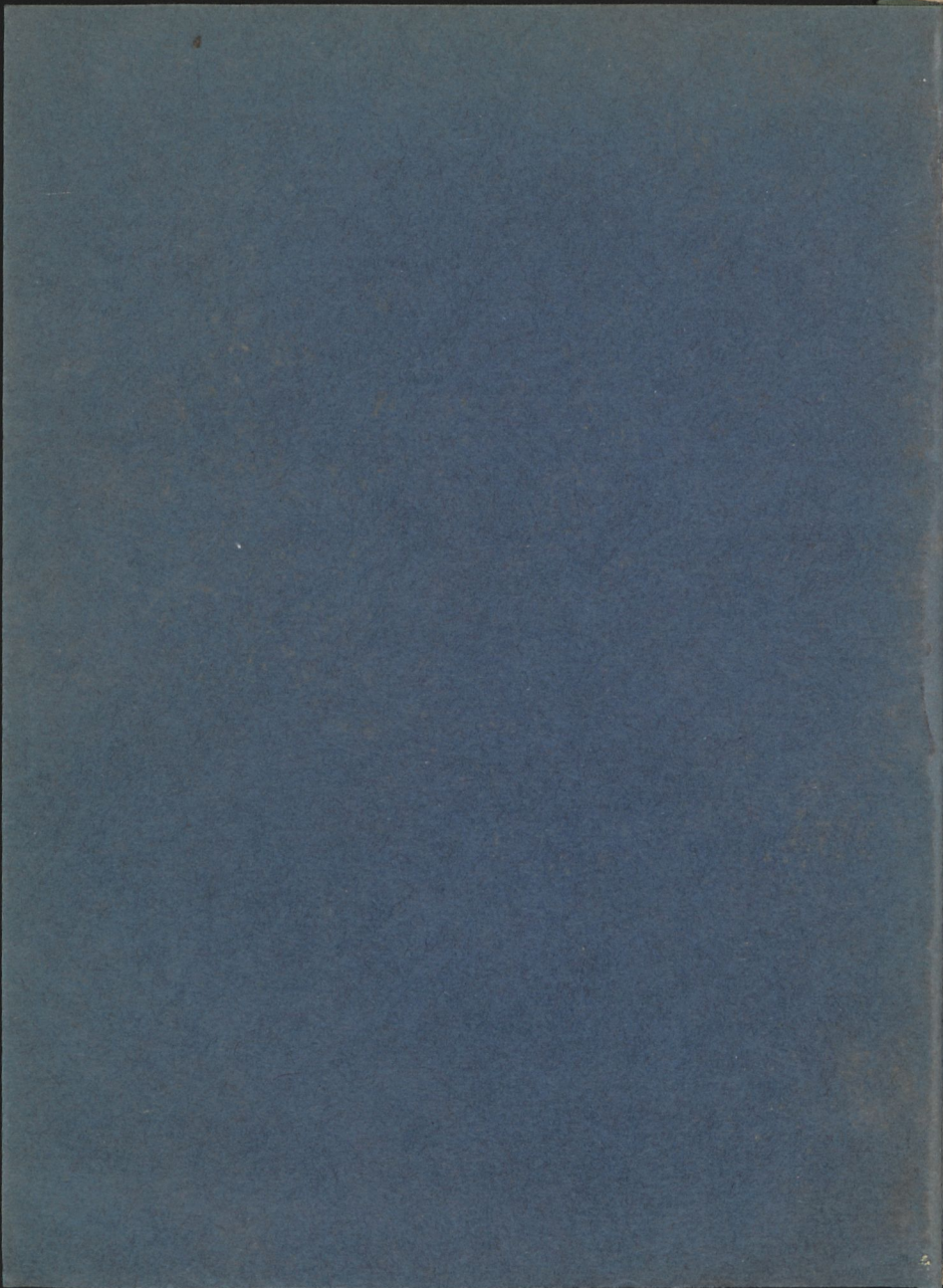

Wolfart

—
Officia hom.
naturalia
erga
posterios.

1744

24

470

SPECIMEN

JURIS NATURALIS

OFFICIA HOMINIS
NATURALIA

ERGA

POSTEROS

Fr EXHIBENS;

2644^R AUCTORE

JOHANNE HENRICO WOLFART

J. U. L. & Professore Publ. in Illustri Gymnasio
Hanoviensi.

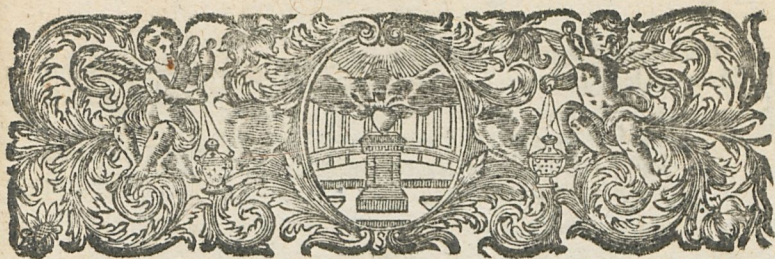

HANOVIÆ, Typis Viduæ JOH. CHRISTOPH. GEBAUER.
M D C C X L I V.

TICERO *in Quast. Tuscul. Lib. I. Cap. 15.*
OPTIMUS QUISQUE MAXIME POSTERI-
TATI SERUIT.

DE
OFFICIIS NATURALIBUS ERGA
POSTEROS.

§. 1.

Officiis naturalia, definiente ill. WOLFIO in *Philosoph. Pract. Univ. Definitio officiorum naturalium*, Part. 1. §. 225. sunt actiones secundum legem naturalem vel præceptivam vel prohibitivam determinatæ.

§. 2.

Per *Posteros* hic intelligimus homines, qui post fata nostra supersunt, sive nobiscum jam vixerint, sive demum post mortem nostram vivere incipiant, sive porro à nobis descendant, sive nulla nos contingant cognatione. *Definitio Posterorum.*

In eodem, latiori scilicet, significato sæpissime terminus in lingua nostra vernacula receptus *Nachkoemlinge* sumitur, nec genius linguæ latinæ eundem respuit. Hinc in l. 1. C. *Commun. de leg per posteritatem* indicatur posterum seculum vel homines, qui post nos nascuntur vel vivunt CALVINUS in *Lex. Jurid. hac voc. & immunitates generaliter tributas eo jure, ut ad Posteros transmittantur, in perpetuum succedentibus durare, docet MODESTINUS in l. 4. ff. de jure immunit.*

A 2

§. 30

§. 3.

Definitio officiorum erga Posterum naturalium.

Officia igitur erga Posterum naturalia denotant actiones, quas intuitu Posterorum lege naturali vel perpetrare vel omittere debemus (§. 1.).

Sic Officia erga Posterum naturalia comprehendunt non actiones solum positivas seu facta commissionis sed actiones etiam privativas seu facta omissionis.

§. 4.

Officia erga Posterum naturalia eadem sunt cum officiis erga alios in genere.

Cum Posterum sint homines, qui post obitum nostrum supersunt (§. 2.); per se manifestum est, ea officia, quæ lege naturali erga omnes in universum homines sunt obœunda, erga Posterum quoque exercenda, atque hæc cum illis prorsus eadem esse.

Non obstat morte omnia solvi *Novella 22. Cap. 20. pr.* eæ enim, quas officia erga Posterum involvunt, obligationes, nobis viventibus, atque eo statim tempore non tantum nascuntur, sed etiam executioni dandæ sunt, quo occasio nobis sese offert, Posterorum commodis prospiciendi eorundemque perfectionem promovendi. Satis mirari igitur non possumus, Doctores Juris naturalis, quos nobis ad minimum evolvere licuit, *CICERONIANI* illius in *Quæst. Tuscul. lib. 1. Cap. 15. Optimus quisque maxime posteritati servit: prorsus oblitus, & apud eosdem altissimum esse de officiis erga Posterum silentium.* Beatus quidem *THOMASIVS* officia erga mortuos, intuitu sepulturæ observanda, in *Cap. 10. lib. 3. Institut. Jurispr. div. examinanda sumit, sed nec ibidem ulla officiorum erga Posterum vel vola vel vestigium occurrit, cum tamen ipse Vulgus eorundem notiones, licet confusas, habeat, & se obligatum credat, in determinandis suis actionibus posterorum quoque rationem habere.*

§. 5.

Officium generalissimum erga posterum.

Quoniam in studio promovendi aliorum perfectionem pro virili consistit generalissimum erga alios officium, quod reliqua omnia ambitu suo complectitur *WOLFIVS cit. Tr. §. 223.* Studium quoque promovendi perfectionem posterorum est generalissimum erga posterum officium, ex quo deducenda sunt specialia officia posteris debita (§. 4.).

§. 6.

§. 6.

Officiorum hominis erga alios naturalium quædam animam, quædam vero Corpus, quædam denique statum externum respiciunt *WOLFIUS in Jur. Nat. Part. 1. §. 169.* hinc etiam officia erga posteros triplicis sunt generis, & quædam animam, quædam Corpus, quædam porro statum externum posterorum concernunt (§. 4.), quorum hæc perfectionis status externi, ista perfectionis Corporis, illa autem perfectionis animæ posterorum promotionem involvunt (§. 5.).

Officia erga posteros naturalia triplicia sunt: vel erga animam, vel Corpus, vel erga statum externum.

§. 7.

Quia eo in casu, quo officium erga se ipsum & officium erga alios inter se colliduntur, officium erga se ipsum vincit officium erga alios *WOLFIUS in Philosoph. pract. univ. Part. 1. §. 229.* sequitur, in casu collisionis officii erga se ipsum cum officio erga posteros illi quoque potius esse satisfaciendum, quam huic (§. 4.).

Regula in collisione officii erga se ipsum cum officio erga posteros observanda.

Haud raro homines coeco amoris affectu erga posteros, in primis cognatione conjunctos, ducti contra hanc regulam, etiamsi adhuc incertum sit, an exituri sint? peccant, & erga se ipsos, proprio defraudato genio, injurii fiunt, ut posteri eo lautius vivere queant. Cujus stoliditatis aliæ adhuc rationes, voluntatem moventes, præter intempestivum amorem erga posteros esse possunt, ut sunt vanus honor ex futuro splendidioris & prolixioris familiae hereditandæ judicio sibi promissus, laus à posteris expectata, inanis metus &c.

§. 8.

In collisione officiorum hominis naturalium erga coævos sive eos, qui nobiscum uno eodemque tempore vivunt, cum officiis erga posteros, illa hac vincunt. Præsentis quippe necessitatis major habenda est ratio, quam futura *WOLFIUS in Tr. von der Menschen Thun und Lassen §. 16.* sed officium coævis exhibentes præsentis necessitati ac commodo prospicimus, ubi è contrario idem posteris præstare cupientes futuræ & adhuc maxime incertæ necessitati succurrere intendimus (§. 2. & 3.); quapropter etiam officia erga coævos officiis erga posteros in casu collisionis sunt præferenda.

Regula in collisione officiorum erga coævos cum officiis erga posteros tenenda.

Sæpissime homines coævorum commodum posterorum utilitati postponunt, atque illos fame, inedia, frigore &c. laborare, imo perire sinunt, ut his eo major subsidiorum vitæ copia relinquatur;

etur; quo tamen aperte contra rationis dictamen agunt, & justissimam aliorum reprehensionem incurrunt. Nec exempla prorsus deficiunt, assertum nostrum confirmantia, quod quandoque justo tenuiora salaria assignentur, ut, aucto in dies ærario publico, posterio ampliora accipere queant, quodque passim ipsæ pecuniæ, in usum pauperum destinatæ, ad meliorem posterorum sustentationem asserventur, & quotannis augeantur, pauperibus, qui nunc vivunt, ob parcissimas, quas inde accipiunt, elemosynas esurientibus. Sæpe non minus commodum posterorum homines, meliora licet edocti, solum prætendunt, ut hoc injusto fuco injustæ officii, cœvis debiti, denegationi justitiæ colorem, ut sibi persuadent, affingere queant.

§. 9.

*Regula in
collisione uni-
us officii erga
posterum cum
alio tenenda,*

Quoniam duobus officiis hominis erga alios inter se collidentibus, illud alterum vincit, ad quod major est obligatio *WOLFIUS* in *Philosoph. pract. univ. Part. 1. §. 230.* vel ad quod speciali ratione obligamur *IDEM* in *Jur. Nat. Part. 1. §. 668.* in ejusmodi quoque casu collisionis officiorum erga posterum illud alteri præferendum est, intuitu cujus subest vel major obligatio, vel specialis obligationis ratio (§. 4.).

Rationi itaque omnino repugnat, quando homines soli decori vel jucunditati vitæ posterorum prospicere cupiunt, necessaria vitæ subsidia ipsis vel prorsus adimendo, vel ad minimum eadem minuendo; cum tamen nulla probatione indigeat, & ab omnibus concedatur, pessime hac ratione posteritati consuli, atque potius esse, aliquid ad vitæ posterorum conservationem, quam ad decorem vel suavitatem vitæ eorundem conferre, ubi utrumque à nobis simul fieri nequit. Justæ proinde sunt querelæ, quæ passim à Nobilibus atque ipsis Imperii Proceribus funduntur, quarumque forsitan adhuc majores futuris temporibus audientur, quod extruendorum Castrorum commodorum & amplissimorum causa vel pro acquirendo Jure parum utili, si voluptatem vel honorem demseris, *ex gr. jure venandi, majori dignitate &c.* magnas amplissimasque terrarum possessiones alienaverint, vel easdem tanta æris alieni mole oneraverint Majores, ut, solutis inde usuris, tenues admodum proventus illis remaneant. Sic porro speciali ratione parentes obligantur ad perfectionem & felicitatem liberorum promovendam; quare,

quare, si posterorum, nulla cognatione te attingentium, commo-
dum non nisi cum neglectu posterorum, à te descendentium, pro-
movere poteris, hi utique illis sunt præferendi.

§. 10.

Omni studio in id eniti debemus, ut alii ad quascunque virtu-
tes tam intellectuales quam morales, quantum in nobis est, perdu-
cantur, atque earundem compotes reddantur *WOLFIIUS in Jur. Nat.*
Part. 1. §. 678. Quamobrem diligentiam nostram in iis desiderari
pari haud debemus, quæ tam perficiendo intellectui quam emen-
dandæ voluntati posterorum conducunt (§. 3. 4. 5. & 6.) Hinc
scientiæ atque artes ad posteros per scripta librosque propagandæ
sunt, cum, teste *CICERONE in Orat. pro Sylla, litera posteritatis causa re-
perta sint, quæ subsidio oblivioni esse possent.* Neque ullo modo condonari
potest iis, qui inventa sua, quæ faciunt ad singulare scientiarum vel
artium incrementum, supprimunt, occultant, eaque morte sua
perire sinunt. Damnanda porro omnia scripta, statua, pictura &c.
quæ ad errores, superstitionem & vitia posteros perducere possunt.
Facta vero aliaque media accurate annotanda sunt, quæ posteris
virtutis, inprimis vero pietatis, quippe quæ reliquas omnes virtutis
species ad eminentionem gradum elevat *B. THÜMMIGIUS in Instit.*
Philosoph. Moral. §. 614. & 615. studium ac culturam gratiorem, vi-
tiorum autem fugam faciliorem reddere, eosque ad illam æque ac
ad hanc stimulare possunt. Ceterum, ut virtutum æque ac scien-
tiarum & bonarum artium studia sedulo promoveantur, & ad po-
steros transferantur, inde vero Reipublicæ quocunque tempore uti-
lia sistantur membra; provida non minus cura, ut Scholæ & Aca-
demiæ constituantur, & constitutæ non solum nutriantur, sed et-
iam, si opus est, earum defectus corrigantur, habenda est, quam
solicite cavendum, ne Doctorum vel Magistrorum artium numero
adscribantur, nisi qui solida Doctrina imbuti vel præclari sunt. Ar-
tífices, tyrones optime instituturi.

*Officia natu-
ralia erga
animam po-
sterorum,*

Non itaque sine ratione *B. SCHANNAT in Prefat. Hist. Episc.*
Wormat. curam ac sollicitudinem, qua antiquitus bono Scholarum
publico invigilarunt Ecclesiarum Wormatiensium Decani & Ca-
pitula deprædicat, atque eapropter eorundem *ordinationes de Anno*
1260. & 1307. dignas, quæ suo *Codici probat. num. 147. & 187.*
inserirerentur, judicavit. Nec immerito inter egregia encomia

C.A.

CAROLI M. Imperatoris refertur, quod constituerit Scholas, ut ex CONRINGIO notat STRYKE in *Diss. de Jure Præcept. Cap. 2. n. 3.* quæ quadruplicis erant generis, aliæ parochiales, aliæ episcopales, aliæ abbatiales, aliæ denique palatina seu in ipso Regum palatio FLOERCK. in *Obs. ad Schilteri Inst. Jur. Can. lib. 1. tit. 13. pag. 267.* quarum discipuli nominabantur aulici palatini, & pueri aulici HEINECCIUS in *Diss. de Jur. Princ. circa Civ. Studia §. 8.* Scholarum veto rectionem & inspectionem per singulas urbes singulis Episcopis attribuit LEHMANN. in *Chron. Spir. lib. 2. Cap. 33. pag. 124.* conf. BRUNNEMANN. in *Jure Eccles. lib. 1. Cap. 6. membr. 12. §. 15. in fin.* atque inde morem hodie adhuc receptum Theologis vel Clericis demandandi munus docendi in Scholis derivavit GLAFET in *Histor. Germ. polem. Cap. 2. thes. 15.*

§. 11.

Officia natu-
ralia erga
corpus posse-
vorum.

Prompte ac lubenter ea facere debemus, quæ ad conservatio-
nem alienæ vitæ, sanitatis, integritatis membrorum, præcipue ve-
ro organorum sensoriorum, ad commoditatem denique & jucu-
ditatem vitæ aliorum conferre valemus WOLFIUS in *Jur. Nat. Part. 1. §. 641. 642. & 645.* Quæ igitur hac ratione posteris utilia atque in
potestate nostra posita sunt, ea non sunt negligenda, sed omni po-
tius diligentia curanda (§. 3. 4. 5. & 6.). Sic in gratiam quoque
posterorum horti, silvæ, vineæ & agri colendi, res pecuaria faci-
enda, commerciorum, fluminum, rivorum ac piscinarum, nec non
conservationis, imo multiplicationis specierum earum ferarum, qua-
rum carnes nutriendis hominum Corporibus inserviunt, cura ha-
benda, resque aliæ, quas natura vel sua sponte non profert, vel
sola producere nequit, aut patrium forsân denegat solum, quæque
ad vitæ conservationem, commoditatem ac jucunditatem conse-
runt, arte ac labore à nobis parandæ aut per commercia ab aliis
acquirendæ sunt, ne ipsis desit cibus ac potus salubris & sapidus,
nec desit lignorum copia, neque deficient vestimenta necessaria ac
commoda, atque ædes commodæ. Media morbos vel avertendi vel
curandi sollicitè annotanda, nec reticenda, sed memoriæ postero-
rum commendanda ratio vitæ, quam vel alii vel nos ipsi duximus,
vel longævæ vel brevioris. Sectio cadaveris nostri non prohibenda,
sed potius præcipienda eo inprimis in casu, quo conflictati sumus
morbo, cujus vel causa, vel qualitas vel ratio medendi Medicis
ignota fuit, ut hi promptissimis atque efficacissimis mediis, quæ
nobis

nobis denegata fuerunt, in casibus obvenientibus similibus aliis succurrere queant, neque cogantur, solis conjecturis locum concedere, atque ad eas medicamenta attemperare. Locus non minus salubris, fertilis atque gratus, nec non ab hostilibus aliorum insultibus, quantum fieri potest, tutus ad extruendas urbes & ædificia eligendus, non vero posteris locus domicilii insalubris, sterilis, horridus atque tristis, vel talis relinquendus, ubi secure habitare resque suas custodire nequeunt. Pontes quoque cum reliquis ædificiis firmiter sunt extruendi, & viæ publicæ ac plateæ in eum statum collocandæ, ut per longam annorum seriem iisdem utentium securitati nulla obstacula ponant, præsertim cum inde etiam commercia in favorem posterorum nutriantur atque foveantur. Nemora porro ac vireta sunt plantanda, ac plantata curanda, conservandæ species earum avium, quarum cantus suavis atque amœnus est, aliarum denique rerum, fontium, inprimis salientium, atque cataractarum ratio habenda, quæ sensus posterorum demulcere, iisque innocuam creare possunt voluptatem. E contrario sollicitè cavendum, ne ulla tædia sensibus posterorum excitentur, quo in specie pertinet, ut in Instrumentis publicis iisque, quæ posteris scitu sunt necessaria vel utilia, consignandis scriptura non legibilis, cujus causas sigillatim recenset *Exc. BOEHMER. in Diss. de Script. non legib. Cap. I. §. 10. & seq. evitetur.*

Quam curam quondam Francorum Reges circa colendos conservandosque hortos, silvas, nemora, pomaria, vireta, vineas &c.

B

ha-

habuerint, & quam provide inde prospexerint posteris, testantur eorundem Constitutiones apud BALUZIIUM in *Capitular. Reg. Franc. Tom. 1. pag. 139. tit. 21. pag. 336. Cap. 36. 37. & pag. 510. Cap. 18. & 19.* de qua cura etiam conferri merentur LEYSER. in *Jure Georg. lib. 3. Cap. 7. 8. 9. 10. & 11. §. 17.* nec non KREBS de *lign. & lap. Part. 1. Class. 2. Sect. 2.* ubi in specie §. 3. n. 6. monet, jubendos esse subditos, quos non minus earum arborum plantandarum habeant curam, quam sero ferunt fructus, quorum perceptionem non ipsi, sed posteri queant sperare, quam talium, quae cito solent excrescere, & ob quarum proximiorum rem spem quisque vel unice iis solis plantandis indulget. Laudanda porro eadem de causa ordinatio LUDOVICI Landgravii Hassiae p. m. de 10. Febr. 1665. de plantandis arboribus frugiferis locisque desolatis in arbuscula & vineas convertendis apud STISSER. in *seiner Forst- und Jagd-Historie in Adj. Lit. a a a.* sistit quoque specialem Constitutionem adversus Incensores silvarum conceptam ex L. Longobardorum BALUZ. *Tom. 2. pag. 333. Cap. 5.* Extant non minus peculiare Regum Francorum leges de pontibus & viis publicis restaurandis ac emendandis, quas vide apud GOLDAST. *Tom. 3. Constit. Imp. pag. 162. Cap. 25. & pag. 246. Cap. 20. ut & BALUZ. Tom. 1. pag. 537. Cap. 9. pag. 546. Cap. 20. pag. 639. Cap. 20. pag. 776. Cap. 11. & 12. & Tom. 2. pag. 69. Cap. 4.* nec non ECCARD. in *Leg. Franc. Sal. & Rip. pag. 195.* qua de cura circa vias publicas lectu pariter digna est l. un. ff. de via publ. & si quid in ea fact. esse dic. l. 1. ff. de via publ. & itin. publ. ref. & ordinatio Brunsvico-Lüneburgensis apud FABR. in *seiner Staats-Canzley Tom. 4. pag. 366. & seq. & addi merentur KREBS. in cit. Tr. Part. 1. Class. 2. Sect. 3. §. 9. n. 3. Class. 6. Sect. 1. §. 11. n. 2. Sect. 2. §. 19. n. 2, ut &*
 SCHRAMM.

SCHRAMM. in *Tr. de Statuis Mercur. Cap. 2. §. 11.* ubi simul
 in *Append. n. X. Reformationem politicam Imperatoris SIGISMUN-*
DI allegat, vi cuius multæ Adulterorum & Meretricum in
 reficiendas & purgandas vias publicas impendi debent: Was
 do die Unzüchter einnehmen/ soll auff die Ebenen und
 in die Pfützen gebraucht werden. Wenn als die Weg
 schwärlich unsauber sind/ so soll man das Geld meng-
 klichen unter die Süsse werffen/ so würt das sündig
 Geld zu guten pracht/ und würt die Sünd vertreten
vide integram Constitutionem apud GOLDAST. in seinen
Reichs-Satzungen Part. 2. pag. 130. Gratam porro sui me-
 moriam apud posteros condiderunt Veteres, inprimis Germani,
 dum propriæ & posterorum securitati providentes non solum
 urbes validissimis muris circumdederunt, sed etiam tot Castra
 in montibus extruxerunt, atque penates suos plerumque posue-
 runt vel in iisdem, ubi simul aer atque aqua purior & sa-
 lubrior est, quam in vallibus, vel prope ad flumina & rivos,
 ubi habitationes sunt gratiores atque commodiores, quam in
 locis fluminum & rivotum beneficio destitutis; inde prolixum
 catalogum Castrorum & Oppidorum terminationem Berg/
 Stein/ vel Fels habentium nobis sistit *FREHER. in Origin.*
Palat. Part. 2. Cap. 7. pag. 23. & sicuti *BRUCTERI* vel
BURCTURI à suis Burgis frequentibus & claris dicti fuerunt,
 ut videtur *EIDEM cit. loc. & pag.* ita *RIPUARI* medio ævo
 vocabantur, quod ad ripam potissimum commoditate fluminum
 utentes oppida haberent *IDEM Part. 2. Cap. 8. pag. 27.* per-
 plures quoque urbes à fluminibus & rivis nomen acceperunt
LEHMANN in Chron. Spir. lib. 1. Cap. 5. pag. 13. & 14.
 & voce pagi veniunt innumera Villa juxta unum eundemque fluvium
 rivumve posita *FRITSCHE, de jure ac Statu Pagor. Germ. Cap.*

I. §. 2. & FREHER. *cit. loc. Part. 1. Cap. 5. pag. 54.* Singu-
 lulari pariter ratione posteritati prospectum fuit in diversis
 Germaniæ provinciis per varias Constitutiones, ad conserva-
 das tam avium, quam piscium & aliarum ferarum species &
 evitandam nimiam earundem extinctionem tendentes, arque
 capropter modum & tempus aucupii, piscationis & venationis
 præstituentes, quas nobis exhibet FRITSCHE. *in Corp. Jur. ve-
 nat. Forest. Part. 3. pag. 6. 10. 17. 55. 63. 67. & 525. conf.*
 LEYSER. *in Jur. Georg. lib. 3. Cap. 12. n. 25. & seq. Cap.*
13. n. 43. & seq. & Cap. 14. n. 26. & seq. Neque silentio
 præterire possumus speciale illud Edictum de Anno 1693. quo
 Sereniss. quondam Elector Brandenburgicus FRIDERICUS
 non capturam solum lusciniarum penitus interdixit, sed simul
 etiam disposuit, ut caveis inclusæ in statum libertatis naturalis
 restituantur FRITSCHE. *cit. loc. pag. 527. & LEYSER. cit. loc.*
Cap. 13. n. 42. Quid tandem ratione Instrumentorum Nota-
 riorum circa integritatem scripturæ ejusque lectionis disposue-
 rit MAXIMILIANUS I. Imperator *in Ord. Notar. de Anno*
1512. §. 31. illud illustrat atque explicat BOEHMER. *in cit.*
Diss. Cap. 4. §. 2.

§. 12.

Officia natu-
 ralia erga
 statum ex-
 ternum po-
 sterorum,

Quilibet homo alium quemcunque, ope ejus indigentem,
 juvare debet, ut ea consequatur fortunæ sive status externi bo-
 na, quæ in ejus potestate posita sunt WOLFIUS *in Jur. Nat. Part.*
I. §. 612. operam quoque dare teneatur, ut alii aliorum acqui-
 rant amicitiam IDEM *cit. loc. §. 608. & 636.* minime vero alios
 aliis

aliis inimicos reddere, vel eosdem in ignominiam aut contemptum aliorum adducere debet *IDEM* in *cit. Tr. §. 764. 794. & 819.* Quapropter ipsa lege naturali obligamur ad paranda ac plantanda, quæ posterorum patrimonium augent, ipsisque utilitatem præbent, etsi inde quoad nos vel minimum vel nullum proxius commodum sperare nobisque promittere queamus. Aliorum porro amicitia posteris concilianda, inimicitia vero ab iisdem declinanda; amicitia enim, docente *ARISTOTELE* in *lib. 8. Ethic. Nicomach. Cap. 1.* est res ad vitam degendam maxime necessaria, & nemo est, qui sine amicis vitam sibi optabilem esse ducat, etiamsi ceterorum bonorum omnium copia circumstuat, sæpe quoque, ut indubia experientiæ fide compertum habemus, qui viventibus prodesse vel nocere nequiverunt, eorundem posteris prodesse vel ad minimum nocere poterunt. Qua de causa singularis adest obligatio ad testamenta ita ordinanda, ut omnis inimicitia & odium inter superstites evitetur. Jura pariter posteris tam utilia ac proficua, quam honorifica sunt acquirenda, & acquisita conservanda, nec non in ipsos transferenda, è contrario vero ea, quæ onerosa sunt, vel auctoritatem imminuunt, ab ipsis avertenda, multo minus aliquid patrandum, quod posteris, inprimis sanguinis vinculo conjunctis, ignominiam & contemptum apud alios parere, vel aliqua solum ratione eorundem famam conspurcare possit (§. 3. 4. 5. & 6.).

Hinc bellissime dixit *SENECA* in *lib. 1. controv. 6.* *Quidam avitas paternasque flagitiis obruerunt imagines, quidam ignobiles nati fecere posteris genus. In illis non servasse quod acceperant, maximum dedecus: in his, quod nemo dederat, fecisse laudabile; atque eos,*

B 3

qui

qui primi ex familia sua magistratus curules ceperunt ac imaginem sui prodiderunt, *novos homines, quasi generis ac posteritatis sua principes*, appellarunt veteres Romani, ut ex CICERONE & PLUTARCHO observat SIGONIUS de antiquo Jur. Pop. Rom. Tom. 1. lib. 2. Cap. 20. ubi è contrario apud Germanos quondam Proceres Regni, avita quippe nobilitate conspicui, *majores natu conf.* ab ECKHARD in Comment. de Reb. Franc. Orient. Tom. 2. lib. 28. pag. 198. & PISTORIUS in seinen Historisch- und Juridischen Anmerkungen part. 1. Cap. 1. §. 7. nec non *meliores natu* Exc. KOPP. in Tr. de insign. diff. Com. S. R. J. & Nob. immed. Sect. 1. §. 3. & *carnis origine nobiles* audiverunt Cel. Estor. in Tr. de Minister. Cap. 5. §. 257. Specialiora quidem adhuc adducere possemus ex gr. de posteris liti bus non implicandis, matrimonio porro inequali vitando conf. Tractat. nostra de Matrim. ad morgan. ejusque Spec. §. 39. ac vitanda morte ignominiosa, edendis autem factis gloriosis, incitamentum quippe virtutis apud posteros præbentibus, ut de JULIO CÆSARE in templo HERCULIS simulacrum ALEXANDRI M. adspiciente ex SÜETONIO refert MATTHIAS in Theatr. Hist. lib. 3. pag. 17. atque inde grata sui memoria posteris & in gratiam posterorum relinquenda vid. SCHROETER de Connub. Imp. Cap. 1. §. 10. 11. 12. 13. 14. & Cap. 2. §. 7. nec non de necessitate ac utilitate Archivorum, in quibus varii generis scripturæ reconduntur, ut res gestæ & actæ posteris etiam consent, & jura cujusque defendantur & conserventur MULTZ in Repræsent. Majest. Imper. Part. 2. Cap. 28. n. 4. & 13. de jure pariter primogenitura & majoratus, confraternitatibus, renuntiationibus filiarum illustrium &c. quæ contra jus regulare recepta sunt, quoniam prudentes antiqui è Republica esse putarunt, posteris conservari familiarum splendorem, qui sine opibus & divitiis propagari nequit, ut bene gestorum memoria majorum

cum

cum nomine & bonis in perpetuum superstites ad imitationem virtutis & actionum impelleret *KNIPSCILD. de Fideicom. Famil. illustr. Cap. 7. n. 4. 6. 58. & seq.* & ne divisio discordiarum & bellorum semina posteris relinqueret *Illustriss. COMES à SOLMS in Diss. de Majoratu §. 3.* Sed hæc non conveniunt instituto nostro, cum unusquisque cognitis veritatibus generalibus, unde speciales pendent, in has propria meditatione incidere queat.

§. 13.

Ut tandem eo lubentius ac promptius officiis erga posteros in (§. 10. 11. & 12.) enumeratis, reliquisque specialibus, sub iisdem contentis, satisfaciamus, neque operam nostram aliquo in casu desiderari patiamur, egregie juvat, prout generaliter *B. THÜMMIGIUS in Instit. Philosoph. Mor. §. 542.* intuitu officiorum erga alios monuit, ut, si qua nobis sese offerat occasio posterorum commodis inserviendi ac iisdem prospiciendi, regulæ optimi *SALVATORIS* nostri *MATTH. Cap. 7. v. 12.* *Quod tibi fieri vis, idem alteri faceris, & quod tibi fieri non vis, idem nec faceris alteri;* recordemur, quæ hoc modo specialiter ad officia erga posteros applicari potest: *Quod tibi à majoribus tuis factum esse vis, idem quoque posteris tuis facias, & quod tibi ab illis factum esse non vis, idem nec his facias.* Ne vero hæc regula in abusum, qui rectum ejusdem usum minime tollere potest, trahatur, probe observanda sunt ea, quæ *WOLFIUS in Tr. von der Menschen Thun und Lassen §. 823.* annotavit, quod hominis videlicet, eandem rite applicaturi, conscientia recta esse debeat, ut secundum veritatem de actionum moralitate statuat, & ipsi actiones solummodo per se bonæ vel honestæ placeant, displiceant vero per se malæ vel in honestæ.

Regula, cujus recordatio faciliorem reddit executionem officiorum naturalium erga posteros.

Sic

Sic itaque filum meditationum nostrarum de officiis hominis naturalibus erga posteros abrumpimus, quæ quidem eum in finem, ut publice ventilarentur, conscriptæ fuerunt, ast, nemine, qui partes Respondentis in se suscepisset, reperto, solo Auctoris nomine in publicum prodierunt, ne quicquam ab eo desiderari queat, qui nullis calcaribus incitatus ad quævis officia, quæ muneris ratio postulat, præstanda, promptus est atque paratus.

T A N T U M.

50 2644K

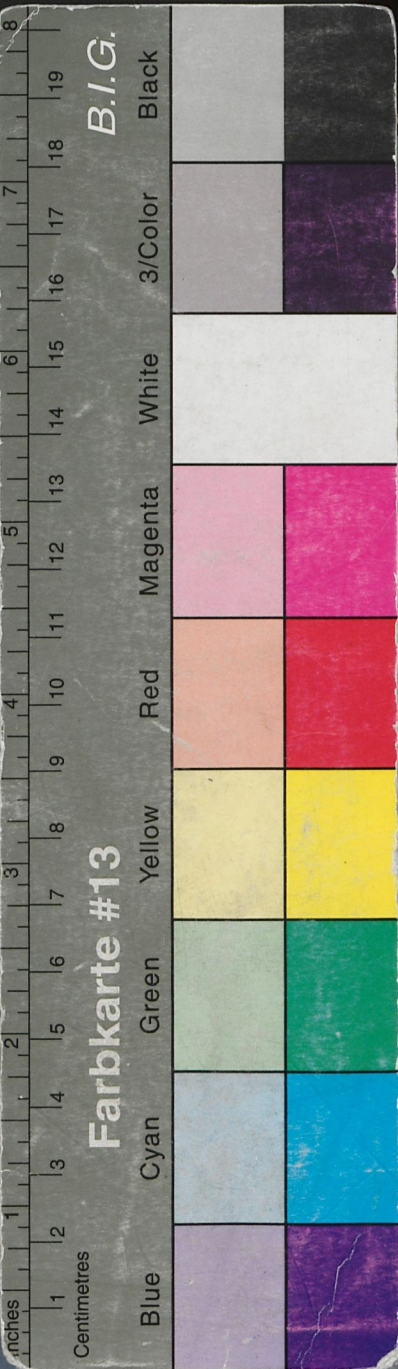
ULB Halle

3

005 461 715

24

470

SPECIMEN

JURIS NATURALIS

OFFICIA HOMINIS
NATURALIA

ERGA

POSTEROS

Fr EXHIBENS;
2644^R AUCTORE

JOHANNE HENRICO WOLFART

J. U. L. & Professore Publ. in Illustri Gymnasio
Hanoviensi.

HANOVIAE, Typis Viduae JOH. CHRISTOPH. GEBAUER.
M D C C X L I V.